

“He fet una novel·la d’aventures perquè aquest cop la llegeixin fins al final”

Pau Faner (Ciutadella, Menorca, 1949) publica a Proa l’extensa novel·la d’aventures –més de 700 pàgines– *Les bodes del diable*, situada a la Catalunya de Jaume I i Pere el Gran.

—Ens ha sorprès que la segona frase faci un tomb. La primera ens informa que durant els regnats dels reis en Jaume i en Pere la família del narrador vivia a Lleida i la segona, que el narrador recorda haver estat enamorat sempre de Maria. La tercera tampoc no continua de l’anterior, enceta una informació sobre la vida del pare. Això no ho havíem vist mai.

—Volia començar amb una referència a l’època i tot seguit amb el fet que l’home està enamorat de la Maria. La referència a l’edat mitjana la faig per a emmarcar la trama, no com a objectiu. La peripècia personal hi té més importància que no la històrica.

—Us ha costat gaire d’abandonar el vostre estil barroc?

—No, perquè volia fer això. Volia fer una cosa diferent, que el que comencés el llibre l’acabés, que no el deixés a la meitat. Que el pogués llegir l’amic que no em llegeix mai, no solament l’especialista, i aquest amic m’ha dit que per primer cop no ha deixat un llibre meu fins al final. I volia també que els escolars sabessin que la literatura és una diversió, contra els llibres que els fan llegir.

—Què heu pretès, amb la novel·la?

—Parlar de les dificultats de l’amor i de l’ambient de l’edat mitjana. Demostrar que la burgesia comercial viatjava molt, perquè en aquella època es produeix una expansió comercial. I que a la vegada fos bo de llegir, que no fos un totxo.

—Heu llegit *best-sellers*, per a familiaritzar-vos-hi?

—Sí. Ken Follet, el màxim exponent d’aquesta mena de literatura. I *L’església del mar*. Però sempre m’ha agradat aquesta mena de literatura. Des de petit. Sovint havia pensat d’escriure una novel·la d’aventures, i no m’hi he decidit fins ara. D’aventures, però que tingués cos, que tingués una peripècia tancada. Que fos una novel·la total, però d’aventures.

—El diable hi surt no perquè sigui moda, sinó perquè devia ser molt important a l’edat mitjana, no?

—Sí, és un element de l’època. Ja surt al principi de la

Pau Faner publica a Proa la novel·la d’aventures, situada a l’edat mitjana, *Les bodes del diable*.

novel·la i es va transformant. És un personatge que acaba essent posseït pel diable. Llavors es creia en la possessió pel diable. No és un vampir, no és cinematogràfic, però és una força sobrenatural imaginativa molt forta.

—Ens han dit que volíeu signar la novel·la amb pseudònim.

—Sí. Perquè no el lliguessin amb la meua obra. Quan ja era muntada –fins al punt que el Cercle de Lectors la ven amb el pseudònim– l’editorial va dir que valia més posar-hi el meu nom, que ja té una trajectòria, que no pas crear un autor nou. El pseudònim era P. K. Hayfield. El cognom vol dir ‘camp de fenc’, és a dir, fener, el meu cognom. La P és de Paul, Pau. La K, la hi va afegir l’editorial.

—I el títol va ser sempre *Les bodes del diable*?

—No. Era *El secret del pelegrí*, però va sortir una novel·la amb aquest títol, de Peter Harris, i el vaig haver de canviar. A més, les inicials de l’autor coincidien amb les del pseudònim. Millor, perquè el primer

títol no era tan bo com el definitiu, no tenia la força que hi té el diable. I a més induïa a error, perquè no és una novel·la de pelegrins, sinó d’amor i de comerciants.

—A partir d’ara hi haurà dos Paus Faners?

—No. Jaume Vidal Alcover va dir que Pau Faner podria escriure allò que volgués. Encara que fes una cosa diferent, continuaria essent Pau Faner. L’error va ser encasellar Pau Faner en el realisme màgic. No sóc tan pretensions per a creure allò que em va dir en Jaume Vidal, però sí que em crec capaç de fer coses diferents.

—Una de les idees de la novel·la és que l’esperit comercial va ser un element determinant en la construcció i engrandiment de la nació catalana, no?

—Sí. Aquí la presència feudal és mínima. Hi té més importància la burgesia i els mercaders. Si Jaume I, que fa lleis per a afavorir el comerç, conquereix Mallorca, és per a protegir els comerciants catalans dels atacs del corsaris. I afavoreix els comerciants perquè li interessin per a protegir-se dels nobles, que el marquen de prop. La nació es crea gràcies a l’expansió comercial. Jaume I crea la Catalunya gran gràcies a l’expansió comercial per la Mediterrània.

Lluís Bonada